

*Recompensă
fără egal*

Cărți de
Karen Witemeyer

---

*Mireasă pe măsură
Cu capul în nori
Să-i câștige inima
Mireasă trasă la sorți
Răpirea predicatorului
Idilă pe fir*

*Recompensă
fără egal*

KAREN
WITEMEYER

Oradea
2019

Originally published in English under the title: *A Worthy Pursuit*
Copyright © 2015 by Karen Witemeyer
Published by Bethany House, a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.

All rights reserved.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:

© 2019 Life Publishers International

Springfield, Missouri, SUA

și Life Publishers Romania

Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, Bihor

Tel.: 0359 177 636; 0771 746 787;

E-mail: edituralife@gmail.com, Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace—electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare, sau oricare altul—cu excepția unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Traducerea: *Monika Moricz*

Editarea: *Narcisa Țiulete*

Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*

Adaptare copertă: *Georgian Rădulescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WITEMEYER, KAREN

Recompensă fără egal / Karen Witemeyer. - Oradea : Life, 2019

ISBN 978-606-8915-09-8

821.111

Romanian Edition.

Printed in Romania.

Laurei Baker,

O bibliotecară de excepție și
prima persoană de încredere care mi-a citit poveștile.

Încurajarea și opiniile tale competente
mi-au dat îndrăzneală să îmi urmăresc visul.

Tu m-ai învățat să privesc lumea cu alți ochi
și condiția umană cu o înțelegere mai profundă.

Ți-ai lăsat amprenta asupra mea, prietenă dragă,
și pentru darul acesta Îi mulțumesc lui Dumnezeu.

„Întăriți-vă și îmbărbătați-vă!
Nu vă temeți și nu vă înpăimântați de ei,
căci Domnul Dumnezeuul tău va merge
El Însuși cu tine, nu te va părăsi și nu te va lăsa.”

(Deuteronom 31:6)

PROLOG

Februarie 1891

Austin, Texas

Academia Sullivan pentru Tineri Excepționali

– Închid școala, domnișoară Atherton, și cu asta am încheiat subiectul. Doctorul Keith Sullivan închise condica de pe birou cu un plesnet de rău augur și se ridică în picioare, obligând-o astfel și pe Charlotte să se ridice. Le-am telegrafiat tuturor părinților elevilor noștri și i-am informat că închid școala, cu mențiunea că voi restitui un procent din taxa de școlarizare pentru a compensa neplăcerile provocate de încheierea anului școlar mai devreme decât era planificat.

Să restituie banii? Omul care nu vruse să cumpere nici măcar o carte nouă în ultimii cinci ani? Charlotte se strădui să nu își iasă din fire. Avea el, fără îndoială, o altă sursă de venit, destul de substanțială, care să eclipseze paguba provocată de restituirea taxelor de școlarizare. Doctorul Sullivan cerea sume exorbitante pentru înscrierea în această școală exclusivistă. În mica academie erau acceptați numai elevii remarcabili și, bineînțeles, câte-un copil provenit dintr-o familie înstărită, ai cărui părinți căutau cu tot dinadinsul să îl înscrie aici. În acest caz, o donație plasată unde trebuia părea să suplinească lipsa crasă de talent. Dar, pentru a închide școala, ce sumă uriașă trebuie să fi primit? Lui Charlotte îi venea greu numai să își închipuie.

Ferindu-se din calea angajatorului ei, care se plimba cu pași mari în jurul biroului, Charlotte își atinse medalionul de la gât și se luă după el.

– Dar cum rămâne cu Stephen Farley? Părinții lui sunt în Europa. Ei n-au cum să vină după el până la închiderea școlii. Iar John Chang este un orfan care a intrat aici cu bursă. Nu are unde să se ducă.

Chiar ea plătise din leafa ei taxa de școlarizare pentru băiatul chinez în ultimii trei ani. Făcuse tot posibilul ca băiatul să fie acceptat la academie, după ce o femeie de la orfelinatul Sfântul Petru o informase despre situația băiatului. Pe atunci John avea doar patru ani, dar, când se urcase pe taburetul ponosit din fața pianului de mâna a doua din salonul orfelinatului și reprodușese la perfecție notele imnului „Sigur la Domnu-n brațe” de Fanny Crosby, știuse că era de datoria ei să se ocupe pe băiat. Dumnezeu îi dăruise băiatului un talent neobișnuit și îl scosese în calea ei cu un scop. Băiatul nu putea fi smuls acum de lângă ea.

– Am aranjat deja să fie cazați la orfelinatul Sfântul Peter.

Charlotte își înghiți protestul ce îi stătea pe limbă. Stephen n-ar rezista o zi acolo cu talentul lui de a intra în belele. Iar John? Dumnezeule mare! Copiii îl necăjiseră fără milă din cauză că era străin încă de când începuse să meargă în picioare. Fusese atât de traumatizat, încât, când a ajuns la academie, nu a scos un cuvânt luni de zile. Și acum băiatul era prea retras, spre disperarea lui Charlotte. Nici nu voia să își închipuie cât de mult se va închide băiatul în sinea lui dacă va fi obligat să se întoarcă la Sfântul Peter!

Ș Lily? Fiori de gheață îi străpunseră inima lui Charlotte, când noua variantă, și mai sinistră, învălui gestul doctorului Sullivan într-un nor sumbru.

– Domnișoara Dorchester va sta cu mine, desigur, sublinie Charlotte, orice altă variantă fiind de neconceput pentru ea.

Doctorul Sullivan se întoarse cu fața spre ea.

– Nu fiți ridicolă, domnișoară Atherton. Sunteți directoarea școlii, nu mama acestor copii, chiar dacă Rebeca Dorchester v-a pus să semnați o bucată de hârtie. Lily se va întoarce la bunicul ei, unde îi e locul. A zis că vine mâine dimineață să o ia de aici. Dumneavoastră, îi zise el cu un zâmbet brusc generos, care nu reuși să îi risipească florii de gheață ce îi străpunseseră inima, vă

veți găsi un alt post într-un timp foarte scurt. Uitați aici! Trase o hârtie dintr-un teanc subțire de dosare pe care le ținea în mână. Mi-am permis să întocmesc o listă cu angajatori potențiali pentru dumneavoastră. Acestea sunt câteva academii foarte bune de fete din țară.

Charlotte luă hârtia din mâna lui, încăpățânându-se să nu tremure.

– Chicago. Boston. Charleston. Străbătu cu privirea restul orașelor de pe listă. Toate atât de departe de aici.

Doctorul Sullivan îi zâmbi larg.

– Sunteți o profesoară de muzică strălucită, domnișoară Atherton, și v-ați dovedit la fel de capabilă și în administrare. Am trimis deja scrisori de recomandare favorabile la fiecare dintre aceste instituții. Oricare dintre ele ar avea numai de câștigat să vă aibă.

Dar nicio instituție nu ar fi acceptat-o cu un copil după ea.

Charlotte ridică privirea de pe foaie ca să se uite în ochii angajatorului ei, o sarcină deloc dificilă din moment ce omul era cu câțiva centimetri mai scund decât ea. La fel de ușor descifră și vinovăția din spatele rânjetului acestuia. Lista școlilor de prestigiu, scrisorile de recomandare, complimentele inutile, făcuse toate acestea numai ca să își împace conștiința. El știa prea bine cât de greu aveau angajații lui să își găsească locuri de muncă în mijlocul anului, precum și cât de nedrept era să le întoarcă spatele elevilor pe care promisese să îi educe. Dar asta nu îl împiedica să închidă școala. Și nici să îi limiteze ei opțiunile, astfel încât să nu aibă de ales decât să o lase pe Lily Dorchester în grija bunicului ei, dacă voia să obțină un post de profesoară.

Ei bine, n-avea decât să creadă că o mânase ca pe vițică la tăiere, dar în cei douăzeci și opt de ani învățase și ea un lucru: chiar și când ești strâns cu ușa, tot mai ai o șansă de scăpare. „Întotdeauna.”

Dând aprobator din cap cu aerul lui infatuaț, care o irita pe Charlotte – parcă ea n-avea destulă minte să gândească și era neajutorată fără îndrumarea unui bărbat – doctorul Sullivan deschise larg ușa biroului și îi făcu semn să iasă. Mușcându-și limba,

Charlotte trecu pragul și cugetă în sinea ei să arunce lista cu școli în măruntaiele sobei în clipa în care va ajunge în camera ei. Cariera n-avea decât să sufere! Siguranța lui Lily era mai importantă.

Întunericul nopții învăluia holurile școlii. Charlotte așeză cele două genți de voiaj în fața ușii și aruncă o ultimă privire prin cameră. Covorul era în linie perfectă cu colțurile podelei. Niciun vraf de hârtii pe birou. Cuvertura de pe pat fără nicio cută. Totul arăta ca de obicei. Dădu din cap în semn de aprobare și de rămas bun, deopotrivă, pentru că n-avea de gând să se mai întoarcă. Lucrase la academie zece ani, șapte ca profesoară de muzică și trei ca directoare. Un crâmpeli din sufletul ei suferea în fața pierderii sentimentului de obișnuință, de siguranță. Dar n-avea timp acum de sentimentalisme. Făcuse o promisiune și intenționa să se țină de ea, indiferent cât avea să o coste.

Îndreptându-și umerii, Charlotte se întoarse cu spatele și închise ușa, trăgând zăvorul în liniște. Apoi, pe vârfuri, atentă ca tocurile ei să nu facă zgomot pe podeaua de lemn, se îndreptă spre scara care ducea la dormitorul băieților. Urcă tiptil, înaintă pe hol și deschise ușa de la dormitor.

– Stephen, șopti ea, mijindu-și ochii prin întunericul de smoală din mansardă.

– Aici, domnișoară Lottie.

Charlotte icni speriată. Cerule, băiatul aproape că îi stătea în cap! Cum de nu îl văzuse? Își întoarse capul în direcția sunetului și se zgâi în întuneric până ce distinsese două umbre mici la câțiva pași de cotul ei.

– John e cu mine.

Charlotte auzi un clinchet grăitor și strânse din dinți.

– Stephen, îl certă ea în șoaptă, zorind băieții să iasă în hol și închizând ușa, parcă era vorba să lași aici fleacurile.

– N-am luat decât strictul necesar, domnișoară Lottie. Jur! Întocmai cum ai spus. Băiatul strânse sacul la piept și o privi supărat. Ai fi zis că sacul era plin cu monede de aur, nu cu pinioane,

șuruburi și sârme. Nu le pot lăsa. Domnișoara Greenbriar o să le arunce la gunoi!

Acolo unde le era locul, fără doar și poate. Totuși, Charlotte nu putu să îi refuze băiatului aceste comori. Fără niciun interes din partea părinților, care nici măcar nu se deranjaseră să îl viziteze sau să îi scrie, numai Dumnezeu știe că băiatul avea prea puține lucruri personale.

– Foarte bine. Dar nu mai face gălăgie cu ele! Nu vrem să trezim angajații.

Umerii lui încordați se relaxară puțin și dădu din cap.

– Da, doamnă.

Mulțumită, Charlotte se întoarse spre dormitorul fetelor de vizavi, dar picioarele ei refuzau să străbată holul.

Fi-ar să fie! Ura îndoielile. Erau sentimente groaznice și nepRACTICE. La urma urmei, nu fura copiii, ci îi proteja. Atunci de ce se simțea dintr-o dată o infractoare? Charlotte pufăi nerăbdătoare. Așa îi trebuia, dacă pleca noaptea pe furiș! Până și faptele absolut nevinovate păreau necinstite și îi făceau harcea-parcea planurile bine puse la punct.

Neputând să scape de îndoielile ei, îi luă pe cei doi băieți de mâini și se așeză pe vine în fața lor. Stephen se uita la ea cu gura căscată.

– Ce mai aștepți, domnișoară Lottie? Tre' s-o luăm pe Lily. Domnu' Dobson ne așteaptă.

– Nu știu dacă e bine să vă iau și pe voi doi cu mine. Poate că e mai bine să rămâneți la Sfântul Petru, mai sigur.

John își strecură palma într-a ei și o strânse frenetic.

– Eu rămân cu tine.

Gândul să îl lase în urmă îi frângea inima. Dar, dacă Dorchester descoperea cumva unde o ducea pe Lily...

Stephen își încrucișă brațele peste piept și o privi dușmănos.

– Nu sunt prost, domnișoară Lottie. Știi că ceva nu e în regulă, altfel nu ne-ai fi scos de aici pe furiș în toiu' nopții. Eu îți spun de-acu', dacă mă duci la orfelinat, o să fug. Am aproape doișpe ani. Sunt destul de mare să îmi gădesc de lucru ca ajutor de grăjdar sau

comisionar la o prăvălie din oraș. Dar aş prefera să rămân cu tine și cu cei mici. Lily și John au nevoie de un frate mai mare care să aibă grijă de ei.

– Dar părinții tăi...

– Ai mei n-au dat doi bani pe mine de când mă știi, zise Stephen sfidător, dând din umeri de parcă recunoașterea acestui fapt nu constituia o dezamăgire mai mare decât refuzul de a primi o budincă în plus după cină. Singuru' motiv pentru care sunt aici e că lor le place să se fâlească la prieteni că băiatul lor e la o școală pentru tineri excepționali, deși singuru' lucru excepțional în ce mă privește este contu' lu' taică-meu. Știi că nu sunt la fel de special ca Lily, John sau ceilalți, dar, când mi-ai dat cartea despre Thomas Edison și Samuel Morse, m-am gândit că, dacă o să învăț destul, o să cresc și poate o să fac și eu ceva important ca unu' dintre inventatorii ăia. De aia trebuie să rămân cu tine, domnișoară Lottie. Ești singura care crede că merită să îți bați capu' cu mine.

Fără urmă de ezitare, Charlotte îl trase pe Stephen în brațele ei și îl îmbrățișă strâns, clipind ca să îndepărteze lacrimile care îi umpleau ochii.

– *Ești* talentat, Stephen. Să nu te îndoiești niciodată de asta! Lily e cu cărțile, John cu pianul, dar pe mine mă uimești cât de bine înțelegei mecanica. Charlotte îi dădu drumul și se ridică, netezindu-și cutele și pliurile fustei și alungând din mintea ei orice urmă de îndoială. Presupun că nu ne rămâne decât să le scriem părinților tăi ca să le spunem unde ești, după ce găsim un loc stabil. Nu putem agăța educația ta în cui doar pentru că doctorul Sullivan a închis școala, nu-i așa?

– Nu, doamnă.

– Bine. Ai grijă de John până mă duc să o aduc pe Lily.

După ce îl îmbrățișă scurt pe John, lipindu-l de fusta ei, Charlotte smuci tivul mantalei călduroase de călătorie care îi ajungea până la coapse și își trecu o mână prin păr ca să își netezească niscaiva șuvițe rebele. Negăsind niciuna, trase aer adânc în piept și își îndreptă umerii. Stăpână din nou pe situație, străbătu holul și intră în dormitorul fetelor.

Spre deosebire de băieți, Lily adormise. Charlotte trase cu blândețe pătura de pe ea și o ajută pe Lily să se ridice în capul oaselor.

– E timpul să plecăm, scumpa mea. Copila slobozi un scâncet slab de nemulțumire. Liniște acum, murmură Charlotte schițând un zâmbet. Nu trebuie să le trezim pe celelalte fete.

Lily își frecă ochii cu pumnii, apoi, ascultătoare, se ridică în picioare.

– Mergem la noua noastră casă, domnișoară Lottie? Întrebă ea, înăbușindu-și un căscat.

– Da. Charlotte ajută fata să își pună paltonul. Ți-ai împachetat lucrurile?

– Îhî. Sunt sub pat.

Charlotte scoase geanta care fusese odată a mamei lui Lily. Pe cureaua de piele de deasupra cataramei erau imprimate inițialele „R.D.”. Nu le putea vedea în întuneric, dar își trecu degetele peste creștături. „Voi avea mare grijă de ea, Rebeca. Îți promit!”

– N-am uitat să mă îmbrac după ce-au adormit celelalte, domnișoară Lottie. Nici să mă încălț.

– Excelent. Charlotte încheie nasturii paltonului, apoi începu să aranjeze patul copilei. Ai făcut tot ce ți-am spus.

– I-am promis mamei că o să fiu o fată bună pentru tine.

Charlotte amuți lângă patul făcut pe jumătate.

– Iar eu i-am promis că voi avea grijă de tine. Nodul de emoție din gât o puse pe Charlotte din nou în mișcare. Termină de făcut patul și chiar îndesă colțurile cuverturii sub saltea.

Rebeca plecase din lumea asta doar de o săptămână. Charlotte nu era atât de egoistă încât să își dorească să fie în viață, deoarece prietena ei suferise teribil în ultimele luni de boală, dar nu se putea abține să nu își facă griji pentru Lily. Charlotte educase copii de toate vârstele, dar doctorul Sullivan avea dreptate într-o privință: nu era mamă.

De parcă i-ar fi simțit nefericirea, Lily o luă de mână pe Charlotte și o strânse.

– Mama a zis că ești cea mai bună femeie pe care a cunoscut-o vreodată și mi-a spus să rămân cu tine orice s-ar întâmpla. O să fie bine, domnișoară Lottie. O să vezi. Putem să ducem dorul mamei împreună.

Charlotte o strânse și ea de mână pe Lily.

– Da, bănuiesc că da.

Ieșiră împreună în hol, luară și băieții și coborâră tiptil scările. Charlotte îi conduse spre camera ei, ca să își ia bagajele, dar nici urmă de ele.

– Deja v-am pus bagajele în căruță.

Vocea cavernoasă parcă venea chiar din pereți. Charlotte sări speriată, apoi își ținu respirația, când îngrijitorul școlii își făcu apariția în pragul ușii biroului administrativ.

– Dumnezeule mare! domnule Dobson. M-ai îngrozit. Charlotte prinse în mână medalionul de la gât și se jucă cu el ca să scape de tremurul din degete.

– Îmi pare rău, domnișoară Atherton. Dar m-am gândit că ar fi bine să plecăm cât mai repede de aici.

Dobson era mic de statură și ciudat. Se fălea cu mai multe fire grizonate în barbă decât pe cap și se ferea să o privească drept în ochi. Cu toate acestea, era sânguincios în munca lui și bun cu copiii. Dar cea mai mare calitate a lui, care le întrecea pe toate celelalte, era faptul că nu punea întrebări. Mai devreme în cursul zilei, îi oferise postul de supraveghetor al proprietății unde ducea copiii, din moment ce academia avea să se închidă, iar el acceptase fără măcar să o întrebe despre plată. Nici nu îi contestase dorința de a pleca în toiul nopții. De parcă ar fi înțeles urgența misiunii ei. Poate că așa și era. Nu ar fi fost surprinsă să afle că știa exact de ce se precipitase închiderea școlii și ce o amenința pe Lily.

Charlotte îi zâmbi.

– După dumneata, domnule.

Omul așezase un strat gros de paie în culcușul căruței și îngrămădise un morman de pături pe margine.

Charlotte dădu aprobator din cap.

– Te-ai gândit la toate, domnule Dobson.

El își feri privirea și o ajută pe Lily să se urce în dosul căruței.

– M-am gândit să nu le fie frig mititeilor. Aerul e încă rece.

Într-adevăr, așa era. Charlotte dărdăia, cu toate că avea paltonul pe ea. În ciuda temperaturii plăcute de primăvară în timpul zilei, aerul era la fel de rece ca iarna în timpul nopții.

– Înfofoliți-vă bine, copii, și ghemuiți-vă unul în altul ca să nu vă fie frig.

După ce se asigură că toți copiii erau la locul lor, Charlotte primi mâna întinsă a lui Dobson care o ajuta să urce și să se așeze pe capra căruței. Acolo o aștepta o pătură groasă și o bucată de cărămidă fierbinte. Se întoarse să îi mulțumească, dar el ridică mâna și se depărtă înainte ca ea să poată rosti vreun cuvânt. Dobson înconjură căruța prin spate, apoi se urcă lângă ea. Ridică frâna și puse caii în mișcare.

Charlotte își ținu gura, realizând că mulțumirile ei n-ar fi fost binevenite. Aruncă o privire peste umăr să verifice copiii, apoi se întoarse cu fața spre drum. Spre viitor. Grămăjoara aceea de copilași era familia ei acum și nu va îngădui nimănui să i-o ia.